

Gein trappen,
grace vinden

GEIN TRAPPEN, GRACE VINDEN

MET EEN
VOORWOORD
VAN JOËL
VOORDEWIND

&

JOSHUA KOTADINY

Gein trappen, *grace* vinden

Copyright © 2016 Uitgeverij Gideon

Auteur: Joshua Kotadiny

Redactie: Willeke Herwig, Volzinnig

Coverfoto: Paul Abspoel

Omslagontwerp: Margreet Kattouw, Studio Vrolijk

Typografie: Arjen Niezen

Jaar van uitgave: december 2016

Uitgave: Uitgeverij Gideon, Hoornaar, Nederland

www.gideonboeken.nl

ISBN: 978-90-5999-097-5

Nur: 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations in critical reviews or articles, without the prior written permission of the publisher.

Inhoud

Aanbevelingen	
Drie belangrijke lessen - Joël Voordewind	11
Proloog	13
1. In Amerika	15
2. Terug in Nederland	19
3. Stoned	23
4. Koning	27
5. Roof	29
6. Mishandeling	33
7. 3 x 30 dagen	39
8. Zomer 1994	45
9. Van kwaad tot erger	51
10. Geld	59
11. Het zomerkamp	65
12. Mirjam	75
13. Italië	81
14. Amsterdam-Noord	89
15. Oude vrienden	93
16. Een nieuw leven	101
Nawoord Ferry Kotadiny	105
Dankbetuiging	107

Aanbevelingen

‘Dit boek vertelt het aangrijpende verhaal van Joshua, die verstrikt raakte in een wereld van criminaliteit en verslaving, om de pijn en leegte in zijn hart te verdoven. Het laat zien hoe sterk de kracht van deze negatieve spiraal is, maar het toont ook aan dat de liefde en genade van God krachtig genoeg zijn om het om te draaien in een proces van heling en groei.

Ik heb Joshua en Mirjam in de afgelopen tien jaar mogen leren kennen en zien groeien als pastors/evangelisten. Ze hebben een passie om gebroken mensen tot nieuw leven in Jezus te zien komen. Ze begeleiden hen met veel geduld en liefde om de vernieuwing van het evangelie in hun leven te zien doorwerken.

Dit boek laat de lezer niet onberoerd: het geeft hoop voor herstel en bewogenheid voor mensen in iedere situatie. Een aanrader!’

Piet Brinksma

Pastor Rafaël Amsterdam-Noord / Voormalig voorzitter van Rafaël Nederland / Board member Foursquare Europa

‘Joshua K. has one of the best transformation stories that I have ever heard. You can see God’s hand all over his life. You will not be the same after reading his testimony.’

Dimas Salaberrios

Auteur Street God

‘Heel graag schijf ik een aanbeveling voor deze prachtige, geloofsopbouwende biografie van pastor Joshua Kotadiny. Op pakkende wijze wordt het leven van deze jonge prediker verwoord. Zijn bekering tot Christus is indrukwekkend. Zijn bekeringsverhaal zal veel mensen, vooral jongeren, tot grote zegen zijn. Dit boek is van harte aan te bevelen aan allen die in de grote Nederlandse steden willen evangeliseren om de probleemjongeren te bereiken.

Deze biografie is ook een waarschuwing tegen het gebruik van drugs en bespreekt de schade die hierdoor in het leven van jonge mensen kan optreden. Tevens verwijst de biograaf naar de kracht van het Evangelie, dat mensen die geleefd hebben onder zware omstandigheden, hoop geeft en redding brengt.’

S.L. Hofwijks

pastor Maranatha Ministries

‘Joshua Kotadiny is het karakteristieke voorbeeld van een ‘pastor’s kid’. Terwijl zijn vader Ferry Kotadiny, voorganger en evangelist, de wereld probeert te winnen voor Christus, mist hij dat zijn eigen zoon volledig ontspoord in de wereld van drugs en criminaliteit. Vandaag is Joshua zelf voorganger en evangelist en net als zijn vader een radicale dienstknecht van God.

De jonge Joshua, pastor, echtgenoot en vader, heeft echter door schade en schande geleerd dat het huisgezin zijn eerste en belangrijkste gemeente is.

Dit boek zal elke ouder en dienaar van God bemoedigen.

Een absolute aanrader!’

Hans Tims

Friends for Ministries in Fellowship

‘Er was een tijd dat ik verlangde naar een ‘heftige bekering’, zodat je zéker weet dat God aan jouw kant staat. Het gebeurde niet; ik kwam, geboren in een christelijk gezin, langzaam maar zeker tot geloof. Bij het lezen van dit boek realiseerde ik me wat een zegen een stabiele, rustige opvoeding is.

Het is een voorrecht om in Amsterdam-Noord met Joshua en Mirjam samen te werken, door mensen in onze omgeving met daden en in woorden het goede nieuws van Jezus te tonen en te vertellen. Wat een bemoediging om te lezen dat God dóórwerkt (dát is God: gewoon doorgaan!) in de levens van mensen die Hem niet eens zelf zoeken.

Laat dit boek je overtuigen van het karakter van God de Vader: Hij roept, trekt en geeft de Geest van Jezus in de levens van mensen zoals Joshua, jij en ik.’

Jurjen ten Brinke

Voorganger Hoop voor Noord (www.hoopvoornoord.nl) / ambassadeur Tear (www.tear.nl)

Drie belangrijke lessen

Het levensverhaal van Joshua Kotadiny neemt ons mee naar de wereld van hosselende bendeleden, van wiet, alcohol en straat-criminaliteit. Het is de soms zo harde werkelijkheid van de Bijlmer waar ik zelf ook ben opgegroeid. Tot in detail beschrijft Kotadiny de groeiende kloof tussen het straatleven en zijn 'andere' werkelijkheid, het christenleven. Hij kreeg de waarheid met de papepel ingegoten, en als zoon van de evangelist wordt er extra op je gelet. Kotadiny ontspoorde al op jonge leeftijd en verkoos daarmee het straatleven in plaats van het leven met Jezus. In zijn diepe duisternis keert hij uiteindelijk toch terug naar de God van zijn ouders. Op zijn dieptepunt komt hij tot zichzelf, net als in de gelijkenis van de verloren zoon gebeurt, en hij ontwikkelt zijn eigen persoonlijke relatie met God.

Het verhaal van Kotadiny geeft ons drie belangrijke lessen mee. De eerste belangrijke les is volharding. Van raddraaier dwaalde Kotadiny al snel af in de wereld van de zware criminaliteit. In de ogen van de maatschappij ben je dan eigenlijk al opgegeven. Het enige perspectief is dat van een hopeloze draaideurcrimineel. Maar God gaf niet op. Zijn biddende ouders gaven niet op. In de woorden van Lucas 18:1 moeten we altijd bidden en niet verslappen.

Het tweede punt vinden we in het bijbelse verhaal van Martha. Het moest een pijnlijke werkelijkheid zijn voor de vader van Joshua om te zien dat zijn zoon het leven verkoos dat hij juist had achtergelaten. Het houdt ons als christenen, ouders en mij

als vader ook een spiegel voor. Het is gemakkelijk om helemaal op te gaan in je werk – zelfs wanneer je fulltime in de bediening staat – en daarbij het thuisfront uit het oog te verliezen. Het is soms lastig, maar niet onmogelijk. Dat is de les van Martha, die zichzelf verloor in het dienen. We maken ons – net als Martha – soms druk over vele dingen, terwijl we het belangrijkste missen.

Het verhaal van Kotadiny bepaalt ons dan ook bij de noodzaak om het evangelie in alle facetten van het leven te doorleven. De bewogenheid van Joshua over de verslaafden, daklozen en criminele jongeren is de bewogenheid van Jezus: wat wij voor de minsten onder ons doen, doen wij voor Hem. Als westerse christenen zijn we soms nog te verlegen over wat ons ten diepste beweegt, terwijl de mensen om ons heen soms met een grote nood rondlopen zonder te weten dat er een hemelse Vader is Die om hen geeft.

Dit boek is eigenlijk niets anders dan de hoopvolle boodschap van het evangelie. Dat Kotadiny deze boodschap als geen ander kan overbrengen naar de jongens van de straat, mocht ik zelf ervaren toen ik een avond met hem meeging. Maar het is meer dan een persoonlijk getuigenis. Het is ook een les voor onszelf: volhard in het gebed, verlies jezelf niet in je werk en wees te allen tijde bereid om verantwoording af te leggen van de hoop die in je leeft.

Joël Voordewind

Amsterdammer en Tweede Kamerlid namens de ChristenUnie

Proloog

Het is 22 januari 2013 en het is ijskoud. Een snijdende wind waait over de begraafplaats in Amsterdam-Zuidoost. Ik sta naast de begrafenisondernemer die zichtbaar rilt, ondanks zijn lange zwarte jas en plechtige hoge hoed. Het is dan ook niet vanwege de kou dat hij rilt, maar van angst.

We zijn omringd door honderden rouwende mensen, vooral mannen. Mannen met tatoeages, lederen kleding, sterke spieren en een agressieve uitstraling. Samen zijn ze verantwoordelijk voor tientallen overvallen, berovingen, drugsdeals, verkrachtingen en moorden, en hebben ze tientallen jaren gevangenisstraf uitgezeten of nog uitstaan. Ongetwijfeld zijn er veel die op dit moment een wapen op hun lichaam dragen. Die honderden mannen schreeuwen in een angstaanjagende cadans: 'IRON MIKE, IRON MIKE!'

Iron Mike is degene die in de kist ligt. De kist die zojuist door enkelen van deze mannen naar het graf is gedragen, op hun schouders. Niet op een rustige, ingetogen manier met een stille stoet, maar onder luid trompetgeschal en met een schreeuwende menigte eromheen. Iron Mike is overleden aan de gevolgen van een schietpartij. Ik kende hem van vroeger, toen ik samen met zijn broer Ponky op straat hing. Zijn familie heeft mij nu gevraagd de rouwdienst te leiden.

Zojuist heb ik in de aula van de begraafplaats gesproken. Daar zaten die jongens uit de Bijlmer; al mijn oude vrienden en veel leden van de Crips gang, van chapter Den Haag en chapter Am-

sterdam. Voor al die ex-gedetineerden en criminelen sprak ik over Jezus. Het was muisstil.

Maar nu staan we bij het graf en is het allesbehalve stil. De begrafenisondernemer kijkt me aan met paniek in zijn ogen. 'Hier, sluit jij maar af!' bijt hij me toe en hij propt de microfoon in mijn handen. Direct is hij verdwenen.

Ik weet even niet wat me overkomt. Moet ik hier iets zeggen, op deze begraafplaats, tegen die schreeuwende mannen? Ik probeer te bedenken wat ik moet doen. Bidden! Op de begraafplaats wordt meestal nog gebeden, weet ik. Het 'Onze Vader' is gebruikelijk, maar moet ik dat nu, hier, gaan bidden?

'God, help me!' bid ik geluidloos, en dan neem ik stevig de microfoon in mijn hand. 'Mannen, stilte graag! Ik wil met jullie bidden voor de nabestaanden!' roep ik. Tegen mijn verwachting in wordt het direct stil. Honderden ogen kijken mij verwachtingsvol aan. Ik vouw mijn handen om de microfoon, adem diep in en begin mijn gebed. Het komt recht vanuit mijn hart. Ik bid voor de familie, voor de nabestaanden, maar ook voor al die mannen die hier voor mijn neus staan. Ik weet uit eigen ervaring hoe uitzichtloos hun leven is, hoe verkeerd de keuzes die ze maken zijn, en hoe sterk de aantrekkingskracht van de drugs en de criminaliteit is. Maar ik ken ook de andere optie: een leven met Jezus, in vrijheid en vrede, met liefde en respect voor en van anderen. Vanuit het diepst van mijn hart bid ik voor aanraking en verandering van de mensen die mij hier omringen.

Als ik 'Amen' heb gezegd, is het nog even heel stil op de begraafplaats. Daarna komt er beweging in de massa: sommigen gaan naar huis, maar velen komen naar mij toe om hun respect uit te spreken voor de God Die ik dien. Ik weet dat ik een zaadje heb gelegd in hun harten.

1 IN AMERIKA

Voor mijn geboorte was mijn vader een gevaarlijke drugs-crimineel; na zijn bekering werd hij een gepassioneerde predikant en evangelist. Mijn moeder hield zich bezig met de opvoeding van mijn oudere broer en zus en mij, en bad veel voor ons. Mijn ouders zagen hun 'bediening', hun werk voor God, als hun belangrijkste taak in het leven.

In de jaren tachtig ontmoette mijn vader voorganger Sonny Arguinzoni, de oprichter van Victory Outreach International die in Los Angeles werkte met drugsverslaafden. Hij hield een evangelisatietour door Nederland en mijn vader nodigde hem uit om in Amsterdam te komen kijken. Hij wilde hem laten zien hoe groot ook in Nederland de nood onder drugsverslaafden was. Arguinzoni kwam naar Amsterdam en werd geraakt door de ellende die hij daar zag. Hij daagde mijn vader uit om naar Amerika te komen en daar een training te volgen, zodat hij een kerk voor drugsverslaafden zou kunnen beginnen in Amsterdam.

Mijn vader ging daarop in, en zo gingen we in 1985 naar Amerika. Mijn zus Ravenna bleef in Nederland bij een tante, maar mijn broer Emiliano en ik gingen mee. Mijn broer was 9 jaar en ik 5. In Los Angeles woonden we met verschillende gezinnen op een soort landgoed, de hacienda genoemd. De meeste anderen waren van Mexicaanse afkomst en velen hadden een achtergrond van drugsverslaving. Maar dankzij de bediening van pastor Sonny Arguinzoni waren ze afgekickt en dienden ze nu God. Wij woonden met het hele gezin in een kleine kamer, waar we ook

met z'n vieren slapen. Mijn broer en ik deelden een matras. Het was voor ons allemaal afzien, maar mijn ouders wilden graag het werk van God doen, ook als daar een prijskaartje aan hing.

Mijn broer en ik genoten van het heerlijke weer. Elke ochtend stonden we vroeg op en gingen we hagedissen vangen in de palmbomen. Ook maakten we veel plezier in het zwembad dat we met onze burens deelden. Intussen waren mijn ouders van 's morgens vroeg tot 's avonds laat bezig met het helpen van drugsverslaafden en bendeleden in East Los Angeles. Vaak gingen wij met hen mee, zodat er weinig regelmaat in ons leven was.

Mijn ouders hadden het niet breed. Ze kregen wekelijks ongeveer 25 dollar om eten, drinken en andere noodzakelijke dingen te kopen. Mijn moeder was vaak verdrietig omdat ze ons niet alles kon geven wat ze zou willen geven. Op hete dagen was er bijvoorbeeld geen geld voor een ijsje, maar als 5-jarig jochie begreep ik daar niet veel van.

Op school was het ook niet gemakkelijk. Ik was daar de enige kleurling en werd vaak 'zwarte' genoemd en buitengesloten door de andere kinderen. Ook kreeg ik de schuld van dingen die ik niet had gedaan. Ik kon me dan niet verdedigen, omdat ik de taal niet goed sprak. Dan kreeg ik onterecht straf. De boosheid die daardoor ontstond, kon ik niet goed uiten, dus ik begon te vechten. Ik sloeg en schopte van me af. Eén keer sloeg ik zelfs met een koppelriem een buurjongen uit de hacienda tot bloedens toe.

Mijn vader was vaak op pad met voorganger Sonny Arguin-zoni, of hij was bezig in de kerk. De zorg voor mijn broer en mij kwam dus vooral op mijn moeder neer. Mijn ouders hadden het zwaar als enige Nederlanders in een vreemd land, met moeilijk werk en een vijandige omgeving. Ze hadden het er moeilijk mee dat ik me zo agressief gedroeg, en probeerden me te troosten en met me te bidden. Maar ze hadden het zo druk met hun bediening dat er geen tijd was om te kijken voor een andere school.